

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: V. P., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2015, čj. 68129/2015/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice ze dne 25. 10. 2017, čj. 52 A 115/2015-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice (dále jen „krajský soud“), kterým dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví. Tím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 9. 6. 2015, čj. OSA/P-5172/14-D/35. Posledně uvedeným rozhodnutím byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2 500 Kč za celkem tři správní delikty a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši

1 000 Kč. Jako provozovatel vozidla Volkswagen registrační značky X nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích a nezjištěný řidič dne 12. 7. 2013 v 9:26 hod. v rozporu s dopravní značkou na třídě Míru v Pardubicích na začátku stání neumístil ve vozidle viditelně parkovací kotouč s nastavenou dobou začátku stání a neřídil se způsobem stání rovnoběžně s osou pozemní komunikace, dne 18. 7. 2013 v 00:01 hod. stál na Wernerově nábř. u čp. X v Pardubicích v obytné zóně označené dopravním značením IP 26a mimo označené parkoviště a posledně dne 18. 7. 2013 v 10:25 na třídě Míru v Pardubicích u čp. X stál s v obytné zóně označené dopravním značením IP 26a mimo označené parkoviště.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je možné použít úřední záznam o spáchání přestupku, pokud skutečnosti, které prokazují, nejsou v řízení před správními orgány zpochybněny. Z fotodokumentace doložené ve spisu je nade vší pochybnost seznatelné, kde došlo ke spáchání protiprávního jednání. Tato fotodokumentace je podpořena úředními záznamy Městské policie Pardubice, které nebyly zpochybněny.

[3] Správní orgán není vázán kvalifikací skutku či jinými úvahami obecní policie.

[4] Dle krajského soudu neměla být stěžovateli doručena výzva dle § 125h zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Výzva k uhrazení určené částky podle § 125h zákona o silničním provozu je vydávána pouze v případě naplnění podmínek specifikovaných v odstavci 1 daného ustanovení. Není-li některá z těchto podmínek naplněna, může být řízení podle § 125f daného zákona s provozovatelem vozidla zahájeno, aniž by zahájení řízení předcházelo vydání výzvy k uhrazení určené částky. V daném případě nebyla splněna podmínka stanovená § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť totožnost řidiče vozidla byla zřejmá z podkladů pro zahájení přestupkového řízení. Ve všech případech se totiž na služebnu Městské policie Pardubice dostavil pan J. V., nar. X, a uvedl, že s předmětným vozidlem na místa přijel a tam ho ponechal.

[5] Dle krajského soudu nebylo nutné nařizovat ústní jednání, jelikož obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení. V řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu musí nařídit správní orgán ústní jednání pouze tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Správní orgány rozhodovaly na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupků, fotodokumentace, úředních záznamů a dalších. Za takového stavu nebyl důvod k nařízení ústního jednání, jelikož deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve spise. Nad rámec soud dodal, že nekonání ústního jednání není takovou vadou, která automaticky způsobuje nezákonnost vydaného rozhodnutí ani v řízení o přestupku.

[6] Na rozhodnutí je nutno nahlížet jako na celek i z pohledu odůvodnění výše sankce. Z odůvodnění rozhodnutí obou stupňů správních orgánů je zřejmé, že se stěžovatel během jednoho týdne dopustil tří správních deliktů. Správní orgány tak zcela správně reflektovaly množství, frekvenci i závažnost protiprávního jednání stěžovatele a uložily mu sankci při horní hranici zákonné sazby. V odůvodnění sankce došlo ke zjevné chybě v psaní, protože

pokračování

správní orgán uvedl, že ukládá sankci při samé spodní hranici zákonné sazby. Rozdíl mezi spodní a horní hranicí je však pouze 1 000 Kč, tedy dle krajského soudu nepřekračuje pásmo bagatelity. Za takové situace nelze klást přemrštěné požadavky na odůvodnění uložení výše sankce.

[7] Krajský soud dospěl k závěru, že nedošlo k prekluzi odpovědnosti za správní delikty, jelikož i přes nedokonalost zákona o silničním provozu se i před novelou provedenou zákonem č. 230/2014 Sb. na správní delikty provozovatele vozidla vztahovala prekluzivní lhůta ustanovená v § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, tedy 2 roky k zahájení řízení a maximálně 4 roky ode dne spáchání.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že úřední záznam lze ve správním řízení užít pouze k dokreslení skutkového stavu a podpoře ostatních provedených důkazů. Dokazování však nemůže spočívat pouze na úředním záznamu. K prokázání správního deliktu ze dne 12. 7. 2013 sloužil právě pouze úřední záznam obecní policie, protože z doložené fotografie nelze nic poznat. Na fotografii je sice vyobrazeno čelní sklo stěžovatelova vozidla, avšak nelze seznat, zda parkovací kotouč byl za sklem umístěn, či nikoliv, jelikož se jedná o nekvalitní fotografii a na čelním skle je vyobrazen pouze průmět okolí v odraze, nikoliv prostor za čelním sklem.

[9] Jediný důkazní prostředek týkající se správního deliktu ze dne 18. 7. 2013 v čase 00:01 je fotografie, na které je však viditelný pouze obrys vozidla stěžovatele, aniž by bylo zřejmé, kde toto vozidlo stojí. Krajský soud konstatoval, že na fotografii je rozeznatelný Památník osvobození a Tyršovy sady. Tento závěr by byl relevantní, pokud by jej učinil správní orgán, nikoliv jako první krajský soud. Ani tak z doložených fotografií není prokázáno, že se správní delikt stal právě na Wernerově nábřeží. Soud založil svůj názor na tvrzení, že *„dané místo je schopeno identifikovat každý obyvatel Pardubic“*, avšak stěžovatel není obyvatel Pardubic. Soud tak rozhodl na základě skutečností jemu známých, avšak nemajících oporu ve spisu.

[10] Se stěžovatelem bylo zahájeno správní řízení, jelikož nezjištěný řidič jeho vozidla neuposlechl značky zákazu vjezdu všech motorových vozidel. Výrokem rozhodnutí však byl stěžovatel uznán vinným pro porušení značky IP 26a. Jde tak o zcela jiný skutek. Krajský soud uvedl, že se právní kvalifikace může měnit. To se však nestalo, jelikož v obou případech byl stěžovatel uznán vinným ze správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Je rozdíl mezi tím, zda řidič vjel do zákazu vjezdu bez povolení, či zda parkoval v obytné zóně mimo vyznačené parkoviště. Stěžovatel tedy nevěděl, proti jakému obvinění se má bránit. Správní orgán mu ani změnu neoznámil. Tento správní delikt nebyl ani prokázán, jelikož policisté netvrdili, že by porušil dopravní značení IP 26a. Ve výroku rozhodnutí nejsou obsaženy všechny normy, které byly porušeny, jelikož v ní není uveden právní předpis, který by zakazoval stání v působnosti dopravní značky IP 26a. Stěžovateli ani není zřejmé, kde je význam dopravní značky IP 26a upraven.

[11] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že nebylo nutné, aby správní orgán učinil výzvu dle § 125h zákona o silničním provozu, jelikož k tomu nebyly splněny

podmínky. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45, avšak jeho závěry neaplikoval důsledně. Kasační soud v tomto rozsudku totiž připustil, že pokud by existovala osoba, která se označuje jako řidič vozidel zcela účelově a nepravdivě, bylo by nutné výzvu k úhradě dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vystavit. Ve věci sp. zn. 1 As 131/2014 to byl taktéž pan J. V., který se označil za řidiče vozidla jiných provozovatelů, aniž by mu kdykoliv bylo prokázáno zavinění přestupku. Magistrát města Pardubic měl indicie, že J. V. se označuje za řidiče neoprávněně, a měl proto výzvu stěžovateli doručit.

[12] Stěžovatel v žalobě namítal, že spoléhal na Metodiku ministerstva dopravy (čj. 8/2013-160/OST/5), dle které se měla na správní delikty provozovatele vozidla aplikovat pouze jednorroční prekluzivní lhůta. Stěžovatel nerozporuje názor krajského soudu, že tomu tak není, ale namítá, že mu svědčilo legitimní očekávání ve výklad právního předpisu dle uvedené metodiky.

[13] Nesouhlasil s posouzením krajského soudu týkající se nepřezkoumatelnosti odůvodnění sankce. Správní orgán odůvodnil, proč uložil sankci na samé spodní hranici rozmezí, avšak uložil sankci na samé horní hranici zákonného rozmezí. Nejedná se pouze o bagatelní rozdíl, jelikož v judikatuře Nejvyššího správního soudu byla rušena rozhodnutí pro rozpor i pokud šlo jen o částku 500 Kč. Nejedná se ani o písarskou chybu, u které by se správní orgán upsal, jelikož celý kontext věty směřuje k uložení sankce na spodní hranici zákonné sazby.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel namítal, že správní delikt ze dne 12. 7. 2013 byl prokázán pouze záznamem od policie, jelikož ve spisu doložená fotografie je nekvalitní. S tímto Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Na fotografii, na které je zobrazeno čelní sklo vozidla stěžovatele, je sice patrný odraz okolí, avšak je rozlišitelná i palubní deska vozidla za čelním sklem. V případě, že by za čelním sklem byl položen parkovací kotouč, bylo by to z fotografií seznatelné. Námitka, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu je tak nedůvodná.

[16] Námitka, dle které ze správního spisu neplyne, kde byla pořízena fotografie stěžovatelova vozidla v čase 00:01 dne 18. 7. 2013, je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Dle tohoto ustanovení jsou jako kasační důvody nepřípustné ty, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, i když tak učinit mohl. Stěžovatel byl ve správním řízení zcela pasivní. To dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, nicméně nezpůsobuje nepřípustnost námitek v žalobě. Zároveň to však nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, který neměl

pokračování

možnost na všechny hypotetické námitky stěžovatele reagovat již ve svém rozhodnutí. Otázku nedostatečného prokázání přesného místa spáchání správního deliktu proto stěžovatel přípustně vznesl poprvé až v žalobě. Žalovaný ve vyjádření ze dne 22. 3. 2016 nicméně na tuto námitku reagoval a vysvětlil, proč bylo nepochybné, kde se vozidlo stěžovatele nacházelo (novorenesanční sloh budovy a dlažba). Toto vyjádření bylo zástupci stěžovatele, kterého si zvolil k ochraně svých práv, doručeno dne 27. 6. 2016. Repliku k tomuto vyjádření stěžovatel soudu nezaslal a ani se nezúčastnil ústního jednání konaného dne 25. 10. 2017, i když původně trval na účasti na soudním jednání. Stěžovatel tak měl nepochybně možnost rozporovat tvrzení žalovaného, jež později přejal i krajský soud, a navrhopat důkazy k prokázání opaku a uvést námitky, které vznesl v kasační stížnosti. Pokud tak neučinil, nemůže tak činit až v řízení o kasační stížnosti.

[17] Stěžovatel dále namítal, že se nemohl účinně bránit proti obvinění ze správního deliktu spáchaného v 10:23 dne 18. 7. 2013, jelikož se domníval, že je s ním zahájeno řízení pro správní delikt porušení zákazu vjezdu bez povolení a nikoliv zákazu stání v obytné zóně mimo vyznačené parkoviště. Tato námitka není důvodná. Stěžovatel se dovolává znemožnění bránění svých práv, avšak ve správním řízení byl pasivní a žádným způsobem se nebránil ani proti jemu tvrzenému původnímu porušení zákazu vjezdu. V rozhodnutí prvostupňového orgánu již taktéž byl uveden popis protiprávního jednání stěžovatele spočívající ve stání v obytné zóně mimo vyznačené parkoviště. Minimálně po doručení prvostupňového rozhodnutí tak měl možnost bránit svá práva, což ovšem neučinil. Lze souhlasit s tím, že je vadou, pokud správní orgán o zpřesnění popisovaného skutku stěžovatele neinformoval, avšak, jak již bylo uvedeno, toto pochybení nemělo vliv na možnost stěžovatele hájit svá práva ve správním řízení.

[18] Nejvyšší správní soud také nesouhlasí s názorem stěžovatele, že ze strany správních orgánů nebyla změněna právní kvalifikace. Zákonné ustanovení, které definuje správní delikt, sice bylo stejné (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu), avšak povinnost, která byla porušena, byla jiná. V případě zákazu vjezdu všech motorových vozidel se jedná o § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích ve spojení s § 9 odst. 1 písm. l) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2015, a v případě porušení zákazu stání v obytné zóně je toto pravidlo uvedeno v § 39 odst. 5 věta třetí zákona o silničním provozu. Ustanovení dopravní značky IP 26a bylo do 31. 12. 2015 v citované vyhlášce, konkrétně v § 12 odst. 1 písm. hh). V záznamu o spáchání přestupku sice nebylo uvedeno, že se podezřelý měl dopustit zákazu stání v obytné zóně mimo vyznačené parkoviště, ale toto zcela jednoznačně plyne z fotografií založených ve spise, proto není důvodná ani námitka, že nebylo prokázáno spáchání třetího správního deliktu.

[19] I další námitka je nedůvodná. Stěžovatel tvrdil, že mu měla být zaslána výzva dle § 125h zákona o silničním provozu, jelikož správní orgán musel vědět, že se pan J. V. v Pardubicích systematicky a nepravdivě označuje za řidiče vozidel jiných provozovatelů, což je výjimka kterou připustil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 131/2014. Správní řízení bylo se stěžovatelem zahájeno dnem 29. 5. 2014, kdy si stěžovatel vyzvedl sdělení o zahájení správního řízení. Nejvyšší správní soud v uvedeném postupu nespatřuje vadu. Prvostupňový správní orgán musel nějakou dobu sbírat informace i z dalších řízení o

panu V. a následně si vyhodnotit si jeho systematické jednání. V citovaném rozsudku je uvedeno, že žalovaný svoji praxi týkající se pana J. V. později změnil. Citovaný rozsudek sp. zn. 1 As 131/2014 byl navíc vydán až 26. 11. 2014, tedy půl roku po zahájení správního řízení.

[20] Stěžovatel též namítal, že se spoléhal na metodiku ministerstva dopravy, a proto se na něj měla aplikovat kratší prekluzivní lhůta z důvodu ochrany jeho legitimního očekávání. Tuto myšlenku však podrobněji právně nerozvádí. Nikterak netvrdil a ani neprokázal, že by se na základě metodiky vytvořila správní praxe, na kterou se spoléhal. Pouze již zavedená správní praxe může totiž vytvářet legitimní očekávání v adresátech správních úkonů (srov. první odstavec na straně 5 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Ans 1/2005-57, č. 605/2005 Sb. NSS). Je však třeba poukázat i na to, že stěžovatel žádným způsobem netvrdí, že by se s metodikou seznámil před spácháním správních deliktů. Netvrdí tedy, že v době páchaní správních deliktů již počítal i s možností jejich prekludování a na základě metodiky se rozhodl k jejich spáchání. Za této situace tak není možné přiznat soudní ochranu tvrzenému legitimnímu očekávání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, čj. 9 As 127/2017-44).

[21] Po shledání předchozích stížnostních námitek nedůvodnými se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou rozporu výroku sankce a jejího odůvodnění; pokud by taková námitka byla důvodná, mohlo by být napadené správní rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností, nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). Pokud by krajský soud přezkoumal rozhodnutí správního orgánu, které bylo samo nepřezkoumatelné, zatížil by tím vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91).

[22] Nejvyšší správní soud zde především souhlasí s krajským soudem, že odůvodnění výše uložení sankce je nutné chápat v souhrnu se všemi dalšími skutečnostmi uvedenými v rozhodnutí (obdobně viz bod [9] rozsudku kasačního soudu ze dne 6. 9. 2017, čj. 10 As 277/2016-42, nebo bod [54] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013-60).

[23] V posuzované věci je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno toliko následující: „*Při stanovení výše sankce správní orgán v souladu s ust. § 125f odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích použil rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, v daném případě tedy 1.500 – 2.500,- Kč. Sankci na samé spodní hranici zákonné sazby lze charakterizovat pouze jako preventivní upozornění pro provozovatele, aby příště více dbal na svou povinnost dle § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích.*“ V žádné jiné části není o výši sankce více uvedeno.

pokračování

Zároveň nejsou nikde hodnoceny další polehčující či přitěžující okolnosti, nebo to, zda o nich správní orgán jakkoliv vůbec uvažoval. Žalovaný se v rozhodnutí o odvolání k výši sankce žádným způsobem nevyjádřil. Citovaná druhá věta tohoto odůvodnění ovšem (navíc) nikterak nevysvětluje, proč právě stěžovateli byla sankce stanovena jako nejvyšší možná; nejde o nic jiného než o úvahu správního orgánu, z jakých důvodů má se za to, že zákon stanovuje sankci za posuzovaný správní delikt v rozmezí 1 500 až 2 500 Kč. Je pravda, že takováto zcela obecná úvaha vymyká se požadavku řádného zdůvodnění správního rozhodnutí, a to i kdyby připustil Nejvyšší správní soud jako správný závěr krajského soudu, že v druhé větě je zjevná chyba v psaní a namísto slova „*spodní*“ mělo být „*horní*“; pak by totiž nekorespondoval výrok rozhodnutí (pokuta ve výši 2 500 Kč) s jeho odůvodněním.

[24] Řečené však v projednávaném případě neznámá, že napadené rozhodnutí je zatíženo takovou vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, pro níž by je bylo nutno jako nesrozumitelné zrušit.

[25] Výrok rozhodnutí je naopak zcela jasný; chybné je odůvodnění tohoto výroku a jistě by bylo žádoucí, aby správní orgán namísto v zásadě zbytečného vysvětlování, proč v některých případech lze uloženou sankci „*charakterizovat pouze jako preventivní upozornění pro provozovatele*“ vyložil, proč právě stěžovateli uložil sankci při samé horní hranici zákonné sazby.

[26] Zde však Nejvyšší správní soud zcela souhlasí s úvahami krajského soudu (viz odst. [15] jeho rozsudku) vysvětlujícími, proč žalobní námitky proti výši sankce ve výši 2 500 Kč neshledal důvodnými. Není patrné, a ani stěžovatelem tvrzeno, že by byl v projednávané věci uložen za správní delikt trest ve zjevně nepřiměřené výši, tedy v rozporu s § 78 odst. 2 s. ř. s. Kasační námitka, podle níž napříště může „*Magistrát města Pardubic ... tímto postupem navýšit svůj roční rozpočet o 3 000 000 Kč, aniž by riskoval, že soud taková rozhodnutí zruší*“ je pouze spekulativní.

[27] Je zřetelné, že uvedená (a jak již připomenuto chybná) neobratnost ve formulaci důvodů přezkoumávaného (v odvolacím správním a posléze i v soudním řízení) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neměla za následek jeho nezákonnost napravitelnou toliko jeho zrušením. Při shledání všech předcházejících námitek stěžovatele nedůvodnými bylo by až absurdní pro tuto vadu odůvodnění jen prvostupňového správního rozhodnutí kasačním soudním zásahem vstupovat do již dávno pravomocně ukončeného přestupkového řízení jen proto, aby výše stěžovateli uložené pokuty (ostatně bagatelní) byla jinak (lépe a přesněji) odůvodněna. Postačuje zde konstatovat, že při úvaze o výši pokuty přihlédl správní orgán prvního stupně a posléze i žalovaný a také krajský soud ke všem pro posuzování výše uložené sankce významným okolnostem; znovu je nyní opakovat považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné (podobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, čj. 8 As 153/2018-38).

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody uplatněné v kasační stížnosti ke zrušení stěžovaného rozsudku nepostačují. Kasační stížnost není důvodná a

Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. srpna 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu